

Chương 9

Hôm Nay Uống Thuốc Xong Mới Ra Ngoài

Đắc tội với ai thì đắc chứ đừng có đại gì mà đắc tội với sếp của bạn (Đương nhiên là ngoại trừ mẫu hậu ra). Sếp là kho vàng, nói bằng lời của sếp thì là, không có tôi, các cô các cậu vẫn lang thang nơi đầu đường xó chợ, hoặc là ngồi khoanh tay chờ chết. Bạn xem kia, ý của sếp chính là nơi đây là nơi thu nhận trẻ em, đương nhiên hai chữ “trẻ em” này là tôi thêm vào. Trong mắt sếp, thực ra chúng tôi không khác trẻ em chậm phát triển là bao. Tôi tin vào sự bảo vệ thiện chí của sếp, chỉ có điều thi thoảng cảm thấy nghẹt thở, việc này ai có thể nói cho sếp hay?

“Đi đâu vậy? Sắc mặt sếp u ám lắm, theo em đoán, lần này chị đi chỉ có đường chết thôi. Chị có thể không khai ra cho em biết, nhưng không thể không khai ra với sếp được”, Chân Chân đê thấp giọng, vỗ vai tôi, “Cứ yên tâm mà đi đi, em sẽ lập bia tưởng niệm cho chị”.

“Đừng đắc ý, rốt cuộc sếp làm sao vậy?”, tôi vào cửa phòng làm việc của sếp, “Hơn nữa cô ấy nói kiểu gì thế hả? Không có ai hù dọa người kiêu như cô đâu, tôi vừa mới trải qua cuộc xem mặt thất bại, lại vừa bị một nhóc nhãi ranh bõn cợt, cô phải nghĩ cho trái tim tôi tí chứ?”. Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, tâm trạng tôi quả thực không tìm thấy điểm hưng phấn, nhưng nhìn vẻ mặt chan chứa âu sầu của Chân Chân, “Thôi được rồi, nhờ câu nói may mắn của cô, cho dù là vì tiết kiệm cho cô mấy đồng bạc tiền bia mộ tôi cũng phải sống sót quay trở về”, tôi giả vờ trấn tĩnh. Thời buổi này, gặp người bình tĩnh như tôi thế này không dễ phải không? Phải giữ thể diện, không thể nhận thua trước được.

Sếp chúng tôi không dễ nổi giận, nhưng một khi nổi giận thì quỷ thần chớ đại mà lại gần (Thực ra tôi muốn nói sau khi nổi giận thì sếp không còn là người nữa). Đừng thấy tôi tám chuyện vui vẻ, khi cất bước về phía phòng làm việc của sếp, lòng tôi vẫn bồn chồn không yên, cứ làm dấu theo hình chữ thập trước ngực mãi.

Tôi khê đẩy cửa, thò đầu vào trong, chưa đợi tôi nhìn ra căn nguyên sự tình, thì mặt cười đã bày ra trước mắt, tôi tin sếp không nhìn thấy gương mặt tươi cười của tôi.

“Bao nhiêu tuổi rồi mà còn thò đầu, đã nói với các cô các cậu bao nhiêu lần rồi, công ty chúng ta không phải là công ty ăn trộm, phải phóng khoáng, trầm ổn. Các cô các cậu đều thuộc loài chuột, bị kẹp móng là quên luôn hả?”. Lời lẽ

đánh thép như thế này, chỉ có thể khiến tôi tin chắc một điều: Tâm tình của sếp quả thực không tốt. Chỉ có điều nếu tôi không nghe lầm thì tại sao còn có tiếng cười của người khác? Cách giải thích duy nhất cho tình trạng này chính là sếp vì rửa sả người mà kéo liên minh. Phút này đây, tôi cảm thấy mình cao lớn hơn hẳn, tôi được coi trọng quá nhỉ. Rửa sả người còn phải lập thành liên minh, quả là hiếm thấy, tôi thật muốn xem đây là vị nào mà lại may mắn như vậy, có thể nhìn thấy bà cô đây bị ăn mắng.

Chìa tay không đánh người cười, ba mươi ba tuổi vì công việc bán đi nụ cười đâu phải là sai lầm, “Sếp à, sếp có khách em không làm phiền sếp nữa, sếp xong việc thì gọi em nhé? Hoặc là sếp thấy mắng em mệt, muốn bạn sếp tới trước?”.

“Ô, hôm nay lại bình thường như vậy, xem ra là uống thuốc xong rồi mới ra ngoài hả?”, giọng nói sao mà quen thuộc thế, nếu không đoán lầm, thì mới xa nhau hai tiếng đồng hồ.

“Oan gia ngõ hẹp” là tục ngữ, ý của tục ngữ chính là lời mà tục nhân nói. Không ngờ lời của tục nhân lại có nội hàm như vậy. Tỷ lệ một phần một tỉ ba mà có thể để tôi bất gặp, đây không phải là người tôi đi xem mặt hay sao?

“Vừa về nhà uống xong, cảm ơn anh đã quan tâm”, dù kém cỏi thì tôi cũng phải dốc toàn sức lực. Đừng tưởng rằng anh là khách của sếp thì có thể tùy tiện bắt nạt kẻ tép riu là tôi.

“Ôi chao, còn có điện cô sao? Nào ngồi xuống, nói ra cho tôi vui vẻ chút xem nào”, vẻ mặt sếp nghiêm nghị, cơ bản không nhìn ra được ý tứ muốn vui vẻ chút nào.

Em làm sếp vui vẻ một chút, sếp cũng đâu có thưởng ngoài định mức cho em. Thế nhưng, tôi nào dám nói, ừ xù ngồi đối diện với sô pha, trưng ra vẻ mặt của người tài đức, “Anh là...?”.

“Hôm nay còn cùng nhau uống cà phê nữa, đã quên ngay rồi? Xem ra sếp các cô định vị cô là chính xác, cô và tính nết của một loài động vật nào đó gần nhau lắm. Chắc là họ Chu¹ hả?”

Vừa nhìn thì đích thị là tên họ lợn, đầu lợn, óc lợn anh dám khách khí tí không? Tôi đây vẫn chưa tỏ thái độ gì, mà đã bị công kích rồi. Vì công việc mà tôi phải hứng chịu màn công kích bằng lời nói của hai người sao? Như vậy mà còn nhịn được thì còn có gì không nhịn được, bà đây không nhịn được.

Tôi rút một trăm đồng ra, “Này, tiền cà phê, mời anh cầm lấy, đừng khách khí, chẳng phải là nợ một tách cà phê thôi sao? Có đến nỗi phải nghe ngóng, vác xác tới tận công ty để đòi nợ không. Tiền thừa là để thưởng cho anh, không cần phải trả lại đâu”. Tiền là thứ sinh ra không thể mang theo, chết đi cũng không

thể mang theo, chẳng đáng để tôi phải vì tiền một tách cà phê mà liều mạng với anh. Nói cách khác thì, anh cầm được tiền rồi thì mau rút đi, tự mà thu xếp cho ổn thỏa đi.

Sự vật có tên là “sếp” này là một trong những sự vật khó ước lượng nhất trên thế giới, tôi vẫn chưa hiểu người kia vào phòng làm việc của sếp bằng cách nào, không hiểu người quen sếp sao lại ngồi đối diện ở bàn cà phê xem mặt với tôi. Chỉ có điều gương mặt của sếp sao lại dữ tợn như thế kia nhỉ, tôi mơ hồ cảm nhận thấy mình bị người ta tính toán. Đứa trẻ thiện lương như tôi đây mà các anh nở ra tay, thì nhân tính của các anh để ở đâu? Bà đây hôm nay bắt chấp tất cả cho mà biết, dưới hỏa nhãn kim tinh của tôi, các anh đừng mong bịp bợm trót lọt.

“Nào, tiền cà phê cà pháo đã tính rõ ràng rồi, giờ thì chuyện của hai người phải giải quyết chút chứ nhỉ? Là anh chủ động thẳng thắn, hay là tôi bức cung?”, tôi chĩa mũi dùi vào ông sếp đang nhin cười, “Thấy sếp nhin thật khổ sở, nói ra mọi người cùng vui vẻ đi nào? Nhin rồi bệnh ra đây bọn em còn phải đưa sếp đi viện nữa, thế thì phiền phức lắm. Sếp không cần phải gây thêm phiền phức cho bệnh viện đâu, cứ ở đây giải quyết một lần cho xong luôn đi”.

“Chú ý hình tượng nào, tôi thế nào cũng là ông chủ của cô, định quyền góp lương tháng này cho quỹ hi vọng sao hả?”, sếp trở thành sếp có mấy nguyên nhân xem sự nhẫn nại của sếp kia. Khi phải chịu thế công kích như vậy, mà còn biết làm thế nào để đáp trả, người trải qua phong ba bão táp quả đúng là khác biệt. Nhưng mà, Bossi² có gì thần kì chứ, tôi không tin là tôi không khiến anh rút đi được. Hôm nay sếp chủ động lôi kéo thù hận, thì đừng mong chỉ lo thân mình.

“Quyên cái đầu sếp ấy, đừng có giả vờ vô tội ra đây với em, nói đi, người này xuất hiện là sao?”, tôi gồng mình kìm nén cơn kích động cầm đồ ném người, vũ lực không thể giải quyết vấn đề. Tiên lễ hậu binh, cho nên, nhất định phải tiên lễ, đợi khi nào không ổn, thì tôi sẽ... xuất binh khí!

“Cô chắc chắn là muốn nói trước mặt cậu ta?”, sếp lấp ba lấp bấp.

Thấy dáng vẻ miệng hùm gan sứa của sếp, tôi đã chắc chắn tôi bị người ta tính kế rồi. Hoàng liên³ này ăn cũng đã ăn rồi, món canh này tôi phải bắt mọi người cùng ném thử, người nhin có phần, đừng làm khổ chính mình.

“Nói đi, tôi cũng muốn biết, tôi từ đâu tới, sao lại gặp phải người chưa uống thuốc trùng hợp như vậy”, xem kìa, người ta nói chuyện có nghệ thuật chưa, anh từ đâu tới, lời nói sắc bén này mọi người đều biết - anh đến từ nơi nên đến, thế nhưng anh phải lựa chọn xem có phải là đi tới nơi nên đi không.

“Mẹ cô gọi điện thoại cho tôi, bảo rằng hoặc là tôi thu nhận cô, hoặc là chỉ hôn cho cô, tôi tự nhận thấy bản thân mình không có phúc phận hưởng thụ cô

nên chỉ có thể giao cho tinh anh hoàn thành”, sếp xua tay, “Cô xem địa vị của cô, chỉ có tinh anh mới xứng đôi vừa lứa với cô thôi”.

Không tồi, cái lưỡi ăn nói trơn như cháo chảy, hẳn là được rèn luyện nhiều, đã biết tăng bốc, xu nịnh tôi rồi. Mẫu hậu quả nhiên là có mánh khỏe phi thường, tôi mặc cảm mình không sánh bằng.

Đi tới đâu cũng không thoát khỏi cái bóng của mẫu hậu, có điều những việc mẫu hậu làm, tôi không thể làm được, đạo lí này tôi phải nói rõ với anh.

Tinh anh chỉ tay vào mình, nói với sếp: “Anh khen tôi quá rồi, chưa gì tôi đã trở thành tinh anh rồi. Cảm ơn anh nhé!”.

Tôi tin từ “tinh anh” này chưa từng xuất hiện trong thế giới của tôi, nhưng bất kể thế nào, hai người như vậy, tôi vẫn cảm thấy hay lắm. Hi hi, chó cắn chó, đáng đời. Tôi sẽ không nói là ngồi trên núi nhìn hổ đánh nhau đâu, hai người không được xem là hổ, chỉ có thể cắn một miếng đầy lông, ngồi nhìn cũng hay ra phết, nhưng nhìn đi nhìn lại cứ cảm thấy không ổn.

Tôi luôn nhắc nhở bản thân rằng, đừng nổi giận vì chuyện không đâu, chưa tới lúc cần, thì đừng lôi vũ khí bên mình ra.

Tôi nghiên ngẫm một lát, chuyện này không hề ổn, người họ tính kế là tôi, còn đương sự là tôi lại ở đây ngây ngốc xem như xem phim. Ngần ngừ giây lát, tôi móc điện thoại ra, dừng kinh ngạc, chắc chắn không phải là muốn báo cảnh sát, chuyện này có báo cảnh sát cảnh sát cũng không thêm quản. Điện thoại làm vũ khí, tôi không tin là không đập chết được anh, công việc và tiền bạc cũng vô dụng trước mặt tôn nghiêm.

“Ô, đây là đầu võ ư? Em chắc chắn là em đã gõ cửa rồi, có điều giọng chị lớn quá”, khi cửa được mở, khuôn mặt hết sức lo lắng của Chân Chân xuất hiện, cô nàng tỏ ra thành khẩn giơ hai tay lên giải thích với sếp đoạn kéo tôi, “Xin lỗi xin lỗi, đứa trẻ này còn nhỏ không hiểu chuyện, em đi ra ngoài khuyên chị ấy, nhất định phải xin lỗi anh”. Chân Chân nháy mắt ra hiệu với tôi phải biết đường mà thu dọn, giữa tôn nghiêm và tiền bạc, chị vẫn phải chọn tiền bạc. Khi dựa vào người Chân Chân đi ra ngoài, tôi đã nghe thấy tiếng cười trong phòng làm việc.

Trong quán cà phê dưới tầng, Chân Chân cười không ngượng nổi đầu. Tôi lấy làm lạ nhìn cô nàng: “Vui như vậy sao? Chẳng phải chỉ là bị sếp tính kế thôi sao?”.

Dìm bạn chính là dìm bạn, kể từ khi cô nàng xuất trận tới giờ bạn đã thấy cô nàng sắp xếp cho tôi được một lần nào tốt đẹp chưa? Không phải là dẫn tôi đi săn trai thì là bắt ép tôi không có bạn khác giới! Săn trai tôi không phản đối, cô

phải để tôi sẵn được chứ nhỉ? Không có bạn khác giới tôi cũng không phản đối, nhưng cô không thể đim tôi chứ nhỉ?

“Thành thực khai ra mau, chuyện của người đàn ông tinh anh kia có liên quan gì tới cô không?”, nở ả, đừng làm chuyện không liên quan đến mình, lần này là mọi người tạo ra một cái thông lọng, tôi không nghĩ ngợi gì mà chui đầu vào.

“Quan hệ duy nhất chính là tiết lộ điện thoại của sếp cho mẹ chị, câu chuyện sau đó là nghe được từ chỗ chị. Thế nhưng, em hỏi chị nhé, trai đẹp kia không có hi vọng gì sao?”, Chân Chân nhin cười, tỏ vẻ nghiêm túc. Từ chuyện này có thể thấy, mọi người đều không có sức miễn dịch cao với sắc đẹp, bao gồm cả người đã có chủ như Chân Chân.

“Hi vọng tươi đẹp là thế, hiện thực lại tàn khốc nhường này, lấy một ví dụ, cậu ta và tôi ở bên nhau, nếu tôi đổ kị cậu ta trẻ đẹp hơn mình, nổi lên ham muốn giết người thì phải làm sao? Đi dạo phố, người ta hỏi tôi, đây là con trai chị à, tôi phải làm thế nào? Nếu những điều này không tính, thì cô thử nghĩ xem, có bao nhiêu trai trẻ gái đẹp muốn xin cô giờ cao đánh khế, cho họ tí tài nguyên, thì sao hả?”. Tôi buộc phải thừa nhận rằng mình có thiên phú độc mồm độc miệng, nhưng, về chuyện này, tôi tự cho rằng mình nhìn thấu. Chúng ta đều không thể thoát khỏi quy luật của tự nhiên. Đợi đến khi tôi năm mươi tuổi rồi, người ta vẫn phong lưu trai tráng, tới khi đó, người ta đêm đêm sênh ca, còn tôi ngày ngày lấy nước mắt rửa mặt sao? Thôi bỏ đi, kết cục quá bi thảm, không đáng để mạo hiểm.

“Lí luận không tồi, nhưng không có thực tiễn thì không có quyền phát ngôn”, giọng nói tới từ sau lưng tôi, Chân Chân nhìn chăm chăm vào phía sau tôi, cười gian.

Được rồi, ra khỏi hang hổ lại tới hang sói, hôm nay tôi bước chân ra khỏi nhà chắc chắn là không xem lịch, tôi thông minh lanh lợi thế này, không ngờ lại bị hủy hoại trong tay kẻ ngốc. Tôi vừa muốn chỉ trích sự vô duyên của bạn Chân Chân xong, thì lại nghe thấy lời thì thầm của cô nàng. “Tôi đã hoàn thành nhiệm vụ rồi phải làm sao thì là chuyện của anh rồi, đúng rồi trai đẹp, đừng quên chuyện đã đồng ý với tôi nhé”. Chân Chân cuộn tay thành nắm đấm nói nhỏ với tôi: “Chị à, em chỉ có thể giúp chị được tới đây thôi”. Tôi thề tôi đã hiểu được chân tướng của lịch sử, bên cạnh mỗi nhân sĩ chính nghĩa tất có một Phủ Chí Cao⁴. Biết báo chí sĩ cách mạng không phải là chết vì chiến đấu, mà là bị hại chết.

“Đề phòng sói, đề phòng kẻ trộm, đề phòng bạn thân”, tôi buộc phải trao giấy chứng nhận, bằng khen cho người tổng kết ra câu này để bày tỏ sự tán thành sâu sắc của mình với câu nói này.

Chân Chân nháy mắt ra hiệu cho tôi, nhưng tôi chẳng buồn ngo ngàng tới cô nàng, giờ tôi không nữa dùng điện thoại để đập cô nàng, tôi chỉ cảm thấy nếu muốn đập cô nàng nên dùng gạch lát nền thì hơn. Đối với hạng người này, bạn phải phớt lờ cô ta, để cô ta biết giới hạn chịu đựng của bạn ở đâu.

Tôi đứng lên đi ra ngoài, trai đẹp kéo giật tôi lại, “Chị đừng đi, cho dù phán tôi tử hình thì cũng phải cho tôi tỏ tường nguyên nhân chứ? Có thể ngồi xuống nghe tôi nói không?”, trai đẹp tỏ vẻ đáng thương.

Bỗng nhiên, tôi không bước nổi nữa, không phải là thấy sắc quên gì đó, kinh nghiệm nói cho tôi biết rằng, người mình không trốn được, thì chỉ có thể để người ta hết hi vọng, nếu không người sẽ bám riết giống hệt như thuốc cao bôi lên da.

“Nói đi, cho cậu ba hoa chích chòe đây”, giờ tôi đã bình tĩnh ngồi xuống, đâu phải là tôi thẹn với lòng, không cần thiết phải trốn chạy. Ngẫm lại, cậu muốn khẳng khái vì chính nghĩa, thì phải cho cậu cơ hội, nếu không, cậu sẽ cho rằng tôi không trông thấy sự hi sinh của cậu.

“Tôi là em họ của Tô Dương”, vẻ mặt nghiêm túc của cậu ta khiến tôi ngọt ngạt. Trong kí ức của tôi, tất cả những thứ có liên quan tới cậu ta đều là mặt mày tươi cười như hoa, tôi không quen nhìn thấy vẻ trầm tĩnh này. Chỉ là chủ đề này, lại khiến tôi trầm lặng. Tô Dương, anh luôn là sự tồn tại có phân lượng nhất trong trái tim tôi.

“Tôi được mẹ anh ấy nuôi lớn, mẹ anh ấy là dì tôi. Đến khi trưởng thành, thì tôi lại rời xa họ. Bốn năm trước tôi đã đến Hồng Kông học đại học.”

Bốn năm trước, Tô Dương của bốn năm về trước luôn trầm lặng, anh ấy nói may mà anh ấy có tôi, còn nói người mà anh ấy yêu nhất đã bước ra khỏi thế giới của anh ấy.

“Đương nhiên không phải là tôi thì, mà là mẹ ruột của tôi thao túng, đừng nhìn tôi như vậy, câu chuyện về mẹ ruột của tôi tôi sẽ từ từ nói cho chị biết, đó là một câu chuyện dài và cầu huyết”, trai đẹp lăm lăm nói tiếp, dường như đã cảm nhận được ánh mắt của tôi.

Tôi cười, không lên tiếng, chỉ làm ra vẻ ung dung để che đậy đi nét mặt của mình, nhưng lại không che đậy được nỗi đau quặn thắt trong tim. Không phải là tôi không muốn nói, mà là tôi không có bất kì lời nói nào để cắt ngang những điều này, cắt ngang mọi thứ có liên quan đến Tô Dương.

“Bỗng có một ngày, Tô Dương nói với tôi rằng anh nhặt được một con khỉ ở trong trường”, cậu ta đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, điều kì lạ là mỗi lần tôi muốn biết nội tâm của cậu ta, thì đều không nhìn thấy đôi mắt cậu ta.

Tôi biết, con khỉ đó là tôi, một con khỉ da. Cho dù cậu ta không nói, thì tôi cũng biết. Tôi cần một người biết về Tô Dương dẫn tôi đi về thế giới của anh, như vậy, không phải là tôi bị rịn không nổi. Nhớ nhưng một người, đợi khi cần có lí do, cần một người có nỗi nhớ hết như thế, để chứng minh sự tồn tại của anh ấy, chứng minh anh ấy không đi quá xa.

Ghi chú:

1. Trong tiếng trung, Chu và Trư gần âm, ẩn ý nói đối phương là Trư (lợn)
2. Cũng có nghĩa là “sếp”.
3. Tên một loại cây, có vị đắng.
4. Tên phản đồ bán đứng chị Giang trong tiểu thuyết “Hồng Nham” (thuộc dòng tiểu thuyết cách mạng).